Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

ΤΟΥ κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

[Ἡ μόνη αὐθεντικὴ βιογραφία τοῦ γενναίου Ἕλληνος πρίγκηπος]

Η'.

ΑΝΤΙΘΕΤΑ, ὁ Μουρούζης ἐκτιμοῦσε κ' ἐθαύμαζε τοὺς νέους, ποὺ εἶχαν γενναῖα κ' εὐγενικὰ αἰσθήματα καὶ προπάντων ἂν ἦταν φτωχοὶ καὶ ἀπὸ ἄγνωστα σπίτια.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὅμως, ὁ Μουρούζης, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ τῆς ζωῆς του, τὸ εἶχε ρίξει στὸ πιστό. Ἔπινεν ἀπ' ὅλα τὰ οἰνοπνεύματα. Ἀπὸ τὸ κρασὶ ὡς τὸ ἀψέντι... Καὶ κατὰ τὶς ὧρες τοῦ μεθυσιοῦ του ἐδημιουργοῦσε τὰ θορυβώδη καὶ περίεργα ἐκεῖνα ἐπεισόδια, ποὺ τὸν ἔκαμαν διάσημο στὴν τότε μικρὴ Ἀθήνα.

Συχνὰ ὁ Μουρούζης, ὅταν ἔφθανε μαζὺ μὲ τὴν παρέα του στὸ ζενὶθ τῆς μέθης, ἔβγαζε τὸ περίστροφό του καὶ ἐπυροβολοῦσε τοὺς καθρέφτες τῆς μπύρας, ὅπου ἐγλεντοῦσε! Καὶ τὰ κρύσταλλα τῶν καθρεφτῶν ἔπεφταν κάτω σὲ κομμάτια... Ὅλο τὸ κατάστημα ἀναστατωνόταν ἀπὸ τὸ θόρυβο, οἱ πελάτες ἔφευγαν καὶ ἡ ζημία ἀπὸ τὸ σπάσιμο τῶν καθρεφτῶν ἔφθανε σὲ μεγάλα ποσά...

Ὁ καταστηματάρχης ἐφώναζε, διεμαρτύρετο, τραβοῦσε τὰ μαλλιά του...

—Μὲ κατέστρεψες!...

Καὶ ὁ Μουρούζης, γαλήνιος καὶ χαμογελῶντας ἔλεγε πάντα:

—Σπάζω καὶ πληρώνω!

—Μὰ μοῦ κάματε διπλῆ ζημία. Μοῦ σπάσατε τοὺς καθρέφτες καὶ μοῦ διώξατε καὶ τοὺς πελάτες...

—Ἔτσι μοῦ γουστάρησε. Ἐσεῖς δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μοῦ κάμετε τὸ λογαριασμό. Τί ἐζημιωθήκατε. Κ' ἐγὼ θὰ σᾶς πληρώσω.

Ἐννοεῖται, ὅτι κάθε καταστηματάρχης στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἔσπευδε νὰ κάμη τὸ λογαριασμό—ὅσο μποροῦσε βέβαια ἐξωγκωμένο!—καὶ ὁ Μουρούζης πάντα τὸν ἐξοφλοῦσε μέχρι λεπτοῦ!

* * *

Τὸ «σπάζω καὶ πληρώνω!» τοῦ Μουρούζη ἔμεινε διάσημο σ' ὅλη τὴν παλιὰ Ἀθήνα. Ὅλοι ἤξεραν πὼς αὐτὸς ὁ τρομερὸς ἀξιωματικός, γιὰ νὰ γλεντήση καλά, ἔπρεπε νὰ σπάση καὶ νὰ πληρώση τὰ «σπασμένα»! Ἀλλοιῶς δὲν ἔνοιωθε τὸ γλέντι... Ἑκατοντάδες μεγάλοι καθρέφτες τῶν παληῶν ζυθοπωλείων καὶ καφὲ-σαντὰν τῆς Ἀθήνας ἐθρυμματίσθησαν ἀπὸ τὸν Μουρούζη, πάνω στὸ γλεντοκόπι του.

Μὰ δὲν ἔκανε μόνο τὴν τρέλλα αὐτὴ ὁ Μουρούζης. Τὰ θορυβώδη γλέντια του ἐγένοντο καὶ μὲ ἄλλο τρόπο, πιὸ ἐπικίνδυνο. Τὸν ἑξῆς:

Ἔμπαινε σὲ μιὰ μπύρα ἢ σ' ἕνα καφὲ-σαντὰν μὲ τὴν παρέα του καὶ διάταζε τὸν καταστηματάρχη νὰ ἀδειάση τὸ μαγαζὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους πελάτες, ὥστε νὰ μείνη μόνος αὐτὸς καὶ ἡ παρέα του. Ἐννοεῖται, ὅτι ἐπλήρωνε τὸν καταστηματάρχη γιὰ τὴ ζημιά, δηλαδὴ τοῦ ἔδιδεν ὅσα χρήματα ὑπελόγιζε νὰ εἰσπράξη ἀπὸ ὅλην τὴν πελατείαν του ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Τὸ ἄδειασμα αὐτὸ τῶν μαγαζιῶν γιὰ νὰ γλεντήση ὁ Μουρούζης, ἐγένετο συχνά. Καὶ πολλὲς φορὲς τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχε συνέπειες, γιατὶ ὁ κόσμος ἤξερε τὴν λόξα αὐτὴ τοῦ Μουρούζη. Ἀλλὰ ἐτύχαινε κάποτε νὰ βρίσκωνται στὸ ἴδιο κατάστημα γνωστοὶ παλληκαράδες, ποὺ δὲν ἐδέχοντο τήν...προσβολὴ νὰ τοὺς διώξη δηλαδὴ ὁ Μουρούζης...

Ὑπῆρχαν ἀκόμα τότε στὴν Ἀθήνα παλληκαράδες μὲ ὄνομα, κουτσαβάκηδες ἀρειμάνιοι ποὺ δὲν τὸ ἔβαζαν κάτω!

Ὁ μακαρίτης διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν Μπαϊρακτάρης, λίγο καιρὸ πρίν, εἶχε καταβάλει κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ ἐξαλείψη τὸν κουτσαβακισμὸ καὶ νὰ ἐξευτελίση τοὺς Ἀθηναίους παλληκαράδες, ποὺ εἶχαν μεγάλη φήμη... Εἶνε γνωστόν, ὅτι οἱ κουτσαβάκηδες αὐτοὶ ἐντύνοντο ἰδιόρρυθμα. Ἐφοροῦσαν ρεμπούμπλικα μὲ πένθος—«χλίψη», ὅπως τὸ ἔλεγαν—, ὑποδήματα μὲ μεγάλες μύτες καὶ τὸ σακκάκι περασμένο μόνο στὸ ἕνα μανίκι... Ὅταν λοιπὸν ὁ Μπαϊρακτάρης συνελάμβανε κανένα τέτοιον, γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, τοῦ ἔσχιζε τὴ «χλίψη» ἀπ' τὴν ρεμπούμπλικα, τοῦ ἔκοβε τὸ ἕνα μανίκι ἀπ' τὸ σακκάκι, ἐκεῖνο ποὺ δὲν τὸ ἐφοροῦσε, καθὼς καὶ τὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν!... Μερικοὶ «ἀτθοὶ ἀντάμηδες» εἶχαν καὶ μεγάλες λαδωμένες «ἀφέλειες» στὸ μέτωπο. Μὲ τὸ ἴδιο ψαλλίδι ποὺ ἔκοβε τὰ σακκάκια καὶ τὰ παπούτσια τῶν κουτσαβάκηδων, ὁ Μπαϊρακτάρης τοὺς ἔκοβε καὶ τὶς ἀφέλειες...

Ἔτσι ὁ Μπαϊρακτάρης προσπαθοῦσε νὰ ἐξευτελίση τοὺς παλληκαράδες ποὺ εἶχαν ὄνομα, γιὰ νὰ τοὺς κάμη νὰ χάσουν τὸ γόητρό τους, νὰ πέσουν στὴν ἐκτίμησι τοῦ κοινοῦ καὶ νὰ πάψουν νὰ κάνουν το...θηρίο... Καὶ εἶνε ἀλήθεια, ὅτι, κατὰ μέγα μέρος, ἐπέτυχε νὰ ἐξαλείψη τὸν κουτσαβακισμὸ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

Ὡστόσο καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Μουρούζη ὑπῆρχαν ἀκόμα «Ψυριωτάκια» καὶ «Γιλακιωτάκια» μὲ ὄνομα. Δηλαδὴ παλληκαράδες ξακουσμένοι. Αὐτοὶ δὲν ἤθελαν νὰ χάσουν τὸ γόητρό τους. Καί, ἂν τύχαινε νὰ θελήση ὁ Μουρούζης νὰ τοὺς βγάλη ἀπὸ ἕνα μαγαζὶ ἢ νὰ τοὺς ἐξευτελίση μὲ ἄλλους τρόπους, αὐτοὶ ἔφερναν ἀντίστασι. Καὶ τότε ἐδημιουργοῦντο ἐπεισόδια, φασαρίες καὶ συμπλοκές. Πολλὲς φορὲς τέτοιες συναντήσεις τοῦ Μουρούζη μὲ φιρμαρισμένους Ἀθηναίους παλληκαράδες κατέληγαν σὲ ἀνταλλαγὴ πυροβολισμῶν καὶ σὲ συμπλοκὲς μὲ τραυματίες...

Συχνὰ τὰ κέντρα τῆς Ἀθήνας, γύρω στὴν Ὁμόνοια ἢ στὸ Σύνταγμα, ἀνεστατώνοντο τὴν νύκτα ἀπὸ ὁμοβροντίες πυροβολισμῶν. Ὁ κόσμος ἐξαφνίζετο κ' ἐρωτοῦσε:

—Τί εἶνε;

—Ὁ Μουρούζης γλεντάει! ἦταν ἡ ἀπάντησις

* * *

Σχετικὰ μὲ τὰ γλέντια αὐτὰ τοῦ Μουρούζη, ποὺ κατέληγαν σὲ σπασίματα, σὲ πυροβολισμούς, σὲ συμπλοκὲς καὶ σὲ μονομαχίες ἀκόμα, πρέπει νὰ σημειώσουμε ἐδῶ, ὅτι ὁ θρυλικὸς αὐτὸς τύπος δὲν ἔμεινε χωρὶς μιμητάς.

Τὸ ἄθλα τοῦ Μουρούζη ἐπὶ πολλὰ χρόνια κατόπιν, τὰ ἐμιμοῦντο πολλοὶ στὴν Ἀθήνα ποὺ ἤθελαν νὰ περνοῦν γιὰ παλληκαράδες καί...εἶχαν καὶ ἀρκετὰ λεφτὰ γιὰ νὰ πληρώνουν τὰ ὀπασμένα. Οἱ μιμηταὶ αὐτοὶ τοῦ Μουρούζη ἔσπαζαν, ἐπλήρωναν καὶ ἄδειαζαν μαγαζιὰ ἀπὸ τὴν πελατεία τους γιὰ νὰ γλεντήσουν μὲ τὴν παρέα τους...

Καὶ ὄχι μόνο στὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ καὶ στὴ Σύρα καὶ στὴν Πάτρα ἐξεφύτρωσαν μιμηταὶ τοῦ Μουρούζη. Θυμούμαστε μάλιστα στὴν Πάτρα ἕνα νέον, ποὺ καὶ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μουρούζη, ἐπήγαινε κ' ἐγλεντοῦσε στὶς μπύρες καὶ ἔσπαζε τὰ πάντα καὶ τὰ ἐπλήρωνε κατόπιν. Ἦταν ὅμως πλουσιώτατος καὶ μποροῦσε νὰ μιμῆται τέτοια κατορθώματα...

—Ἀπόψε τάσπαοε πάλι ὁ Π.! ἔλεγεν ὅλη ἡ Πάτρα.

Καὶ βέβαια, ὅταν κανεὶς εἶνε πλούσιος καὶ δὲν μπορεῖ ἀλλοιῶς νὰ κάμη φήμην, εἶνε εὔκολο νὰ μιμῆται τὸν Μουρούζη στὸ «σπάζω καὶ πληρώνω!». Ὡστόσο δὲν μπορεῖ κανεὶς εὔκολα νὰ μιμηθῆ καὶ τὸν ἱπποτισμό του, τὰ εὐγενικά του αἰσθήματα καὶ τόσα ἄλλα προτερήματα, ποὺ εἶχεν ὁ περίεργος Ἕλλην πρίγκηψ.

* * *

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ λοιπόν, ὁ Μουρούζης ἦταν στὶς δόξες του. Ἔκανε διαρκῶς ἐπεισόδια, φασαρίες καὶ συμπλοκὲς κ' ἐσκορποῦσε σπάταλα τὰ χρήματά του...

Μὰ δὲν τοῦ ἀρκοῦσαν ἡ φασαρίες ποὺ ἔκανεν ἔξω. Ἐννοοῦσε τὴν θορυβώδη ζωή του νὰ τὴν συνεχίζη καὶ μέσα στὸ σπίτι του ἂν καὶ αὐτὸ ἐτάραζε καὶ ἐσύγχιζε πολὺ τὴν γρηᾶ μητέρα του...

Ἔξαφνα, τὸ πρωῖ ποὺ ξυπνοῦσε γιὰ νὰ καλέση τὸν ὑπηρέτη του στὸ δωμάτιό του, δὲν ἐχτυποῦσε τὸ κουδοῦνι, ἀλλὰ ἔρριχνεν ἕνα πυροβολισμὸ μὲ τὸ πιστόλι του ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, πρὶν ἀκόμη σηκωθῆ...

Αὐτὸ ἐγίνετο τακτικὰ κ' ἔτσι ὁ ὑπηρέτης εἶχε συνηθίσει σ' αὐτὴ τὴν πρόσκλησι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΟΧΗ!...

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας», θέλουσα νὰ διευκολύνη τοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνώστας τῶν δύο περιοδικῶν, ὅσον ἀφορᾶ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ Μεγάλο Λαχεῖον, ἔλαβε καὶ τὴν ἑξῆς ἐπιπλέον, εὐχάριστον δι' ὅλους, ἀπόφασιν: "Ὅσοι δὲν ἐπρόφθασαν νὰ κρατήσουν δελτία τοῦ Μεγάλου Λαχείου ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, δὲν θ' ἀποκλεισθοῦν ἐξ αὐτοῦ. Θὰ λάβουν μέρος στὸ Λαχεῖο καὶ αὐτοί, ἀρκεῖ ν' ἀποκόψουν τὰ δελτία ἀπὸ τὰ Χριστουγεννιάτικα φύλλα «Μπουκέτου» — «Οἰκογενείας», μέχρι τῶν φύλλων τοῦ Πάσχα, συμπεριλαμβανομένων. Θ' ἀποκόψουν δηλαδὴ καὶ θὰ μᾶς παραδώσουν ἐν καιρῷ 30 δελτία, 15 τοῦ «Μπουκέτου» καὶ 15 τῆς «Οἰκογενείας». Ἡ εὐκολία αὐτὴ ὑπὲρ τῶν καθυστερησάντων θὰ χαρεποιήση, εἴμεθα βέβαιοι, ὅλους τοὺς φίλους τῶν δύο περιοδικῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ